

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้แบ่งวรรณคดีที่เกี่ยวข้องออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ว่าด้วยระบบในการรับ นิสิตนักศึกษา และการรับนิสิตของมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ บางแสน

ตอนที่ 2 ว่าด้วยงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของนิสิต

ตอนที่ 1 ระบบการรับนิสิตนักศึกษา

จากการรับนิสิต นักศึกษา ตามมหาวิทยาลัยต่างๆในปัจจุบันมี 2 ระบบคือ การรับโดยการสอบคัดเลือกพร้อม ซึ่งทบวงมหาวิทยาลัยเป็นประธานงาน ระบบการสอบคัดเลือกพร้อมนี้ได้เริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2504 โดยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหิดลไคร้ เริ่มขึ้นโดยมีสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นศูนย์ประสานงาน และในปีการศึกษา 2505 ได้มีสถาบันการศึกษาอื่นๆ อีก 6 แห่งร่วมด้วย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาลัยวิชาการศึกษา และวิทยาลัยช่างก่อสร้าง ได้เข้าร่วมในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา และนับตั้งแต่บัดนั้นมาใช้วิธีการสอบคัดเลือกพร้อมจนถึงปัจจุบันโดยมีทบวงมหาวิทยาลัยเป็นประธานงาน ส่วนอีกระบบหนึ่งคือระบบโควตาซึ่งทางมหาวิทยาลัยจะเป็นผู้คัดเลือกเอง การรับนักเรียนระบบโควตานี้เพื่อเป็นการเปิดโอกาสในการเข้าศึกษาแก่ผู้ที่ศึกษาอยู่ในท้องถิ่นที่มหาวิทยาลัยนั้นๆตั้งอยู่ เพิ่มมากขึ้น ระบบโควตาได้เริ่มขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2512 โดยมหาวิทยาลัยขอนแก่นได้รับนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 16 จังหวัด ที่โคตะแนนสูงสุด 5 % แรก โดยไม่ต้องสอบแข่งขัน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เริ่มรับนักศึกษาในระบบโควตานี้ พ.ศ. 2514 ในเขต 17 จังหวัดภาคเหนือ โดยรับนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่โคตะแนนสูงสุด 10 % แรก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์รับนักเรียนระบบโควตา เมื่อ พ.ศ. 2516 ในเขต 14 จังหวัดภาคใต้ โดยรับ 10 % แรกของนักเรียนมัธยมศึกษา

ตอนปลายที่โลกะแนนสูงสุด ต่อมาได้มีการขยายการรับนักศึกษาในระบบนี้มากขึ้นตามลำดับ และมีแนวโน้มว่าจะสูงขึ้น มีมหาวิทยาลัยอื่นๆได้เริ่มรับนักศึกษาในระบบนี้มากขึ้น เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขต ชลบุรี (วารสาร นวรัฐ 2526:17)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน เป็นวิทยาเขตหนึ่งในระบบของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งมีอยู่ 8 วิทยาเขตด้วยกัน และมีวิทยาเขตกลาง คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ตั้งอยู่ที่ถนนสุขุมวิท 23 เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ส่วนวิทยาเขตบางแสนนั้น ตั้งอยู่ที่ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี รับผิดชอบประจำและเกินเรียน

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน มีคณะต่างๆดังต่อไปนี้

1. คณะศึกษาศาสตร์ ทำการสอนและวิจัยในวิชาการศึกษา โดยมีหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) หลักสูตรนี้มีทั้งประเภท 4 ปี และประเภท 2 ปี (หลักสูตร กศ.บ. ประเภท 2 ปี รับสมัครจากบุคคลที่มีพื้นความรู้ระดับอนุปริญญาการศึกษา หรือเทียบเท่า และทั้งนิสิตภาคปกติและนิสิตภาคสมทบ)
2. คณะสังคมศาสตร์ ทำการสอนและวิจัยในสาขาวิชาประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ โดยมีหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) ในสาขาวิชาประวัติศาสตร์ และหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) ในสาขาวิชาภูมิศาสตร์
3. คณะมนุษยศาสตร์ ทำการสอนและวิจัยในสาขาวิชาภาษาไทย ภาษาและวรรณคดีตะวันออก และศิลปะ โดยมีหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) ในสาขาวิชาดังกล่าว และหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) ในสาขาจิตวิทยา
4. คณะวิทยาศาสตร์ ทำการสอนและวิจัยในสาขาวิชาคณิตศาสตร์ เคมี ชีววิทยา วาริชศาสตร์ และฟิสิกส์ โดยมีหลักสูตร วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) ในสาขาวิชาเหล่านั้น
5. คณะพลศึกษา ทำการสอนและวิจัยในสาขาวิชาสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการ โดยมีหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) ในสาขาวิชาดังกล่าว
6. คณะพยาบาลศาสตร์ ทำการสอนและวิจัยในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานการพยาบาล การพยาบาลแม่และเด็ก การพยาบาลชุมชน การพยาบาลจิตเวช การพยาบาลอายุรศาสตร์

และคัลยศาสตร์ การบริหารการพยาบาล ตามหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (พย.บ.)

หลักสูตร 4 ปี

7. บัณฑิตวิทยาลัย ทำการสอนและวิจัยในระดับหลังปริญญาตรีในสาขาวิชาต่างๆ ขณะนี้เปิดสอนอยู่ 3 สาขาวิชา ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขา วิชา เอกบริหารการศึกษา การประถมศึกษา และชีววิทยา

การรับนิสิตของมหาวิทยาลัย

ในระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
รับนิสิตเข้าเรียนจากการคัดเลือก 3 ประเภทด้วยกันคือ

1. โดยการสอบคัดเลือกกับมหาวิทยาลัยอื่นๆ โดยทางทบวงมหาวิทยาลัยเป็นดูประสานงาน จะรับได้ประมาณ 50 % ของจำนวนที่รับได้ทั้งหมด
2. โดยการคัดเลือกจากนักเรียนที่เรียนที่โรงเรียนในภาคตะวันออก ซึ่งมีสิทธิ์สอบคัดเลือกจะต้อง เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) และเมื่อศึกษาระดับเฉลี่ยสะสมที่เรียนมาในชั้น ม.5 รวมกับคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ได้ในการสอบภาคคนของชั้น ม.6 แล้ว ใ้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 30 % แรกของนักเรียนในแต่ละโปรแกรมของแต่ละโรงเรียน ซึ่งจะรับได้ประมาณ 25 % ของจำนวนที่รับได้ทั้งหมด
3. โดยการคัดเลือกของโรงเรียนในภาคตะวันออก ซึ่งแต่ละโรงเรียนจะคัดเลือกนักเรียนที่มีผลการเรียนดี และความประพฤติเรียบร้อย ซึ่งจะรับได้ประมาณ 25 % ของจำนวนที่รับได้ทั้งหมด

ตอนที่ 2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของนิสิต

เนื่องจากการอุดมศึกษาเป็นการศึกษาขั้นสูง เพื่อมุ่งผลิตกำลังคนระดับสูงในสาขาวิชาต่างๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ ในช่วงแผนพัฒนาการศึกษา ระยะที่ 4 มหาวิทยาลัยระบบจำกัดรับ มีจำนวนนักศึกษาทั้งหมดต่ำกว่าเป้าหมายประมาณร้อยละ 8 และเมื่อเฉลี่ยแล้วสถาบันอุดมศึกษาของรัฐผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีและต่ำกว่าได้ประมาณร้อยละ 80 - 95 ของเป้าหมาย (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525:6) และสาเหตุที่สถาบันอุดมศึกษาของรัฐผลิตบัณฑิตได้ต่ำกว่าเป้าหมาย คือ มีการผลิตที่-

การศึกษา หรือการไม่มารายงานตัวเข้าศึกษา และมีการออกกลางคัน ซึ่งทำให้เกิดการสูญเสียทาง เศรษฐกิจ และสูญเสียค่าทางการศึกษา คิดเป็นเงินปีละกว่า 10 ล้านบาท (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 132)

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของบุคคละสิทธิ์การศึกษาโดยไม่มารายงานตัวและการออกกลางคัน จากรายงานการศึกษาเรื่อง "การสละสิทธิ์การศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ของรัฐ ปี พ.ศ. 2522-2524 (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 25) พบว่า การสละสิทธิ์การศึกษามีความสัมพันธ์กับอันดับการ เลือกที่สอบได้ กล่าวคือ ประมาณร้อยละ 70.0 ของบุคคละสิทธิ์การศึกษาทั้งหมดสอบได้ในอันดับที่ 4, 5 หรือ 6 เมื่อพิจารณาถึงอาชีพบิคาamarคาของกลุ่มบุคคละสิทธิ์การศึกษา ปรากฏว่า อาชีพบิคาamarคาไม่มีผลต่อการสละสิทธิ์มากนัก ในคานภูมิลำเนาของบุคคละสิทธิ์ พบว่าบุคคละสิทธิ์การศึกษาส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุง เทพมหานคร

มนัส ประสงค์ (2526) ใคศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการสละสิทธิ์เข้า เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของนัก เรียนที่สอบคัดเลือก เข้ามหาวิทยาลัยใคทั่วประเทศ กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนัก เรียนที่สละสิทธิ์ เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ตามระบบการ คัด เลือกร่วมกัน โดยมีทบวงมหาวิทยาลัย เป็นผู้ประสานงาน ประจำปีการศึกษา 2525 พบว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการสละสิทธิ์การศึกษา คือ คุณลักษณะของ คณะ โดยกลุ่ม บุคคละสิทธิ์คิดว่า เมื่อจบไปแล้วออกไปทำงานจะไม่มี ความก้าวหน้า ต้องช่วย เหลือผู้ปกครอง ประกอบอาชีพ บิคาamarคาไม่สนับสนุนให้ เรียนในคณะที่สอบได้ และต้องการ เตรียมตัว เพื่อจะสอบคัดเลือกใคใหม่

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2526) ใคศึกษาเกี่ยวกับการกระจายความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาคณะให้ใคควา เขา เรียนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา รุ่ปีการศึกษา 2522 - 2524 พบว่า นัก เรียนใคควา มารายงานตัว เขา เรียน สูงกว่านัก เรียนที่สอบร่วมโดยทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งแสดงว่านัก เรียนที่ผ่านการสอบคัดเลือก จากทบวงมหาวิทยาลัยมีอัตราการสละสิทธิ์สูงกว่านัก เรียนใคควา และ เมื่อเขาศึกษาแล้วปรากฏว่า นิสิตประเภทใคความีอัตราคงอยู่สูงมาก ร้อยละ 98.33 ของ นิสิตประเภทใคควาที่ เรียนต่อในชั้นปีที่สูงขึ้นใค ซึ่งตรงกันข้ามกับ นิสิตที่ทบวงสอบมีอัตราคงอยู่

เพียงร้อยละ 87.94 แสดงว่านิสิตที่พบวงสอมีอัตราการออกกลางคันสูงกว่านิสิตประเภท
โศกนาฏ

อรนุช ปุณยกนก (2526) ศึกษารื่อง " การวิเคราะห์องค์ประกอบที่
สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยใช้กลุ่มตัว
อย่างประชากรนิสิตระดับปริญญาตรีที่ออกกลางคันรุ่นปีการศึกษา 2521 - 2524 จาก
14 คณะ ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตมากที่สุด
คือ ความสัมพันธ์กับอาจารย์ การที่นิสิตมีความสัมพันธ์กับอาจารย์ในทางลบ เป็นสา
เหตุสำคัญให้ของออกกลางคัน และองค์ประกอบที่สำคัญอีกด้านหนึ่งที่มีผลต่อการออกกลาง
คันของนิสิต คือ การที่นิสิตมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อคณะที่ศึกษา

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และ คณะ (2523 : 68 - 83) ใ้ทำการวิจัยถึง
สาเหตุการตกออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันของนิสิต นักศึกษา จากมหาวิทยาลัย 5 แห่ง
คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยมหิดล ในปีการศึกษา 2513-2514 ทั้งหมดจำ
นวน 568 คน โดยการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า สาเหตุการตกออกจากมหา
วิทยาลัยกลางคันที่สำคัญคือ การแบ่งเวลาไม่เหมาะสม และไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน
มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาและคณะที่เรียน ฟื้นความรู้อะและสติปัญญาไม่ดีพอ การทำกิจกรรม
นิสิตมากเกินไป และไม่ชอบกิจกรรมนิสิต การปรับตัวเข้ากับ การเรียนชั้นมหาวิทยาลัย
ไม่ได้ ฐานะทาง เศรษฐกิจไม่ดี และสุขภาพอ่อนแอ

วิสาข์ เกษประทุม (2522) ใ้ทำการวิเคราะห์ความสูญเปล่าทางการศึกษา
ของวิทยาลัยครูนครสวรรค์ พร้อมทั้งสาเหตุการออกกลางคันและการ เรียนช้ากว่ากำหนด
ของนักศึกษา พบว่า สาเหตุที่สำคัญที่ทำให้ให้นักศึกษาออกกลางคันและเรียนช้ากว่ากำหนด
คือ มีปัญหาทางการเงิน ต้องช่วยผูกครองประกอบอาชีพ ไม่สนใจเรียน สติปัญญาและ
สุขภาพไม่ดี ผูกครองไม่สนับสนุนการเรียน และปรับตัวเข้ากับสังคมวิทยาลัยไม่ได้

จากจุดมุ่งหมายในการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีคุณภาพ
เพื่อจะไ้ค้อออกไปพัฒนาประเทศต่อไป ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนิสิต เป็นสิ่งหนึ่งที่จะชี้
ให้เห็นถึงคุณภาพของนิสิต ไ้มีผู้ศึกษาและวิจัย เกี่ยวกับลักษณะต่างๆที่เกี่ยวของกับสัมฤทธิ์
ผลทางการ เรียน คือ

สัมพันธ์ พันรุษฤกษ์ (2520) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวประกอบกับ ลักษณะการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยภูมิภาค : การเปรียบเทียบระหว่างมหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า อาชีพบิดา มารดา มีความสัมพันธ์กับลักษณะการสำเร็จการศึกษา เฉพาะมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีโอกาสสำเร็จ การศึกษาต่างกัน

จากผลวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าทัศนคติต่อการเรียนการสอน การปรับตัว และอาชีพบิดา มารดา มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะการเรียน การสอนจะบรรลุเป้าหมายใดก็ต่อจากอาศัยความร่วมมือระหว่างอาจารย์และนิสิต ถ้านิสิตมีทัศนคติไม่ดีต่ออาจารย์ ต่อเป้าหมายของการศึกษา การเรียนการสอนย่อมดำเนินไปไม่ราบรื่น ในขณะที่เกี่ยวกับนิสิตไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคม ไม่มีทุนทรัพย์ใช้จ่ายในการศึกษาแล้ว เรียนเพียงพอ ก็จะทำให้เกิดการยุ่งยากในการเรียน มีผลทางจิตใจ และอาจทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนิสิตประเภทโควตา กับประเภทที่ผ่านการสอบคัดเลือกจากทบวง มีผู้ศึกษาวิจัยไว้ดังนี้

เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ (2526) ได้พบว่า นิสิตประเภทโควตาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา รุ่นปีการศึกษา 2522-2524 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตที่ทบวงสอบ ในทุกคณะวิชาที่เปิดทำการสอน และทั้งของนิสิตทุกรุ่น

พรเพ็ญ รศโนภาส (2518) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัย เชียงใหม่ ที่ผ่านการคัดเลือกประเภทการสอบร่วม เข้ามหาวิทยาลัยและประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือ ซึ่งพบว่าคะแนนเฉลี่ยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าประเภทสอบร่วม เข้ามหาวิทยาลัย แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

วิลาวรรณ อุทัยสาธ (2518) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ผ่านการคัดเลือกประเภทสอบร่วม เข้ามหาวิทยาลัย

และคะแนน เข็มภาคตะวันออก เฉียงเหนือ พบว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของนักศึกษาประเภทคะแนน เข็มภาคตะวันออก เฉียงเหนือและประเภทสอบรวม เข้ามหาวิทยาลัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ทุกคณะที่ผ่านการคัดเลือกประเภทสอบรวม เข้ามหาวิทยาลัยและประเภทคะแนน เข็มภาคตะวันออก เฉียงเหนือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ซิคชนก เชิง เชาว์ (2520) ศึกษาค้นคว้าเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของ นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่สอบคัดเลือกด้วยวิธีต่างกัน พบว่า นักศึกษาประเภท มหาวิทยาลัยจัดสอบตรงจากนักเรียนในภาคใต้มีคะแนนเฉลี่ยในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่แตกต่างกันกับนักศึกษาประเภทสอบรวม เข้ามหาวิทยาลัยที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 และ นักศึกษาทั้งสองประเภทมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

จะเห็นได้ว่าจากการวิจัยของ พรเพ็ญ รตโนภาส, วิลาวรรณ อุทัยสาธ และ ซิคชนก เชิง เชาว์ ทั้ง 3 คน สอดคล้องกันคือ นักศึกษาประเภทโควตาของมหาวิทยาลัย กับประเภทที่สอบรวมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

จากแนวนโยบายการพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาระยะที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) สนับสนุนให้นิสิตนักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทางคานกีฬา ศิลปวัฒนธรรม และบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม เพราะการทำกิจกรรมในมหาวิทยาลัยจะช่วยพัฒนานิสิตทั้งด้านสติปัญญา บุคลิกภาพ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในสังคม และจากจุดมุ่งหมายในการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน นอกจากจะให้ความรู้ทางคานวิชาการแล้วยังส่งเสริมกิจกรรมของนิสิตทั้งภายนอกและภายในวิทยาเขต เพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ในการทำงาน และให้โอกาสนิสิตได้เริ่มปฏิบัติงานต่างๆด้วยตนเองหรือร่วมกัน เป็นกลุ่ม

การเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต นักศึกษานั้นถือว่าเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ แต่ต้องแบ่งเวลาให้ถูกตามความสมควร เพราะการเข้าร่วมกิจกรรมมากเกินไปจะก่อให้เกิดการเรียนตกต่ำและถึงกับต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน ดังเช่นผลการวิจัยของ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ (2523 : 68) พบว่าการที่นิสิตนักศึกษา เข้าร่วมกิจกรรมมากเกินไปหรือไม่ชอบกิจกรรมเลย เป็นสาเหตุการตกออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน

ปีเตอร์สัน (Peterson) 1966 : 172 อ้างถึงใน ดิมิทริส นีทิงกุลลี (2521) ได้วิจัยเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ โดย ศึกษากวามสัมพันธ์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ปรากฏว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง เป็นนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมมาก เป็นผู้ที่ทำหน้าที่สำคัญ และมีความรับผิดชอบมาก ในงานกิจกรรมนันทนาการของมหาวิทยาลัย ส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำมักจะ เข้าร่วม กิจกรรมนันทนาการและมีหน้าที่ในการช่วยเหลืองานของมหาวิทยาลัยน้อยหรือไม่ เคยเข้าร่วมเลย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับนิสิตหญิงของ ดีเมนต์ (Dement , 1962 : 484) ใ้ศึกษา การศึกษาจากนิสิตหญิงที่ศึกษาวิชาเอกวิทยาศาสตร์ พบว่า มีนิสิตถึงร้อยละ 35 ของนิสิต ที่เรียนไม่สำเร็จ ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมในมหาวิทยาลัยเลย และยัง เน้นว่านิสิตที่เรียน สำเร็จ เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการในมหาวิทยาลัยมากกว่านิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ

วอริงตัน และ แกรนท์ (Worthington and Crant, 1971) ใ้ศึกษาถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในภาคการศึกษาที่หนึ่ง โดยใช้กลุ่ม ตัวอย่างนิสิตชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยยูทาห์ (University of utah) เป็นนิสิต ชาย 1270 คน นิสิตหญิง 990 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม เอ.ซี.ที (American College Testing) ในวิชา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคม- ศาสตร์ ธรรมชาติวิทยา พบว่า นิสิตที่มีความสามารถมีรายได้อ่อนและปานกลางจะใ้รับผล สัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง กว่านิสิตที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจทางสังคมที่ต่ำกว่า นิสิตที่มีส่วนร่วม ในกิจกรรมที่ไม่ใช่วิชาการ (Non-academic school activities) มากจะมี คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมน้อยกว่าหรือไม่ร่วมกิจกรรมเลยในระยะ เทอม แรกของมหาวิทยาลัย

จากงานวิจัยต่างๆ จะเห็นว่า การที่นิสิตมักศึกษาใ้สอบ เข้ามหาวิทยาลัยใ้แล้ว สละสิทธิ์โดยไม่มารายงานตัว และออกกลางคันนี้ สาเหตุที่สำคัญคือ ไม่ชอบและมีทัศนคติ ที่ไม่ใ้ดีต่อคณะที่ศึกษา มีปัญหาทางการเงิน ต้องการอุปการะครอบครัว และ เมื่อเขา ศึกษาในมหาวิทยาลัยแล้วสิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนคือ ฐานะทาง เศรษฐกิจ ของครอบครัว การมีทัศนคติที่ใ้ดีหรือไม่ใ้ดีต่อคณะที่เรียนและต่ออาจารย์ที่สอน ความสามารถ ในการปรับตัวใ้กับการ เรียนและการ เขากับสังคม ตลอดจนการไม่เข้าร่วมกิจกรรมและ การเข้าร่วมกิจกรรมมากเกินไป